

Radivoj Peterlin-Petruška:

Težka minuta.

Moja duša je prazna ko polje pozimi,
ko pokriva ravan snežnobel pajčolan:
odbežale bolesti so, radost pred njimi,
a za njimi vse to, kar oživlja mi dan.

Kakor v sivo meglo, v dalj pogled se ozira,
kar je bilo, kar je, nič več ne vidi oko;
kakor vlak sem, ki skočil v begu je s tira,
pa v onemogli se jezi zaril je v zemljo.

*Čeprav mi petič iskal pravo, a jih
vendar dobil - lepe' so*

Anton Debeljak:

Dvanajst gavranov.

Dvanajst udarcev mračnih je zletelo s stolpa,
zasekalo v temino se strdelo;
dvanajst gavranov črnih, hripavo krdelo,
zavekalo je svoj obupni spev.

Kaj prežaš name, nenasitna temna tolpa?
Mar slutiš mrtveca, možgane te lobanje
izmučene v življenju si želiš v zobjanje
in sok iz hrbtenice sključene?

O še bo glodal misli gladni črv v čepinji,
da zrije se k resnici nepoznani,
in svet bo verni menil, da so ti možgani
objestnim in prešernim mislim raj.

Dvanajst sestradanih gavranov kraka lačno
skoz mračno noč in čaka na gostijo.
In dasi danes v miru vrani me pustijo,
bi rad imel puščic trovanih tul.

—•— In kaj je to?